

שם הגן

ילדי גן

מספרים:

צפוף בבית

אוי. כל כך, כל כך צפוף.
אויףדיידי.

ואומרת האשה: "המצב נורא.
שמעון בעלי הטוב, אין לנו
בררה.
אנו מכרחים עזרה,
לך אל רב העירה,
הוא חכם, הוא יעזר,
הוא את המצב יפתור."

איש היה בעירה,
איש ושמו שמעון.
הוא היה ישר וצנוע,
אך דל ואביון,
ואשה טובה היתה לו
וילדים המון.
אך ביתו קטן מאד הוא,
כן, ממש פצפון.
ובבית הקטן
הצפיפות ממש אסון.
רעש, המלה, שאון.
השלחן על המזנון,
הכסא על הארון.
אין מקום לזוז כמעט,
לא לשבת, לא לישן.
כעס, רגז וחרון.
זה נתקל וזה נופל,
זה בוכה, זה מקלל.
אין מקום להתפלל
או לכתב או לבשל.

רץ שמעון אל כבוד הרב, מתישב מולו,
 ועיניו זולגות דמעות ורועד קולו.
 ולוחש הוא: "אנא רבי,
 הב לי פתרון
 כי בבית הקטן,
 הצפיפות ממש אסון."
 והרבי הזקן מקשיב ומאזין,
 ובאצבע מסלסל הוא את פאת ימין,
 מלטף את קצה זקנו ואחר שואל:
 "וליד הבית שמעון, יש לך חצר?"
 "כן," עונה שמעון, "נכון, יש חצר סגורה,
 וחמש תרנגולות בה, עד וגם פרה."
 "אז אל תמתין, קום וחדר," הרב כך הורה,
 "אל ביתך הקט, הדל והצפוף נורא.
 את התרנגולות כלן הכנס אליו מיד!
 זו היא העצה שלי, ואל תירא ואל תפחד!"

קם לו שמעון ממקומו,
אל ביתו חזר.
את התרנגולות הכניס
כמו שהרב אמר.
ואחרי כמה דקות,
קרקורים וצעקות.
דלוגים, צוחות, קפיצות,
רעשים, אבק, נוצות,
תרנגלת בארון,
חברתה על המזנון
בשעה שהאחרת
בספרים כבר מנקרת.

שמעון אל הרב חוזר.
"אוי רבנו," הוא אומר
ומתאר ומספר,
על הצער והסבל.
על הרעש והזבל.
סרחון וריח רע
והדחק הוא נורא.
ומוסיף כלו נרגש:

"רבי, זה אסון ממש.
כך זה לא יכול להיות,
ככה אי אפשר לחיות.
אז גם קדם, זה נכון...
שם בבית הקטן,
הצפיפות היתה אסון.
אבל עכשו,
סליחה כבוד הרב,
מאד-מאד הורע המצב.
הוא יותר קשה אפלו.
הצילו!!!"

מסלסל אט-אט הרב
את פאת צד שמאל,
ואומר אזי לשמעון בחיוך גדול:
"קום ושובה אל ביתך
ואנא הזדרז
והכנס אליו חיש פנימה,
גם כן את העז."
"מה?" שואל שמעון נדהם,
"את העז הביתה גם?"
והרב הזמון
לו עונה בנחת: "כן."

קם אז שמעון ממקומו,
אל ביתו חזר.
את העז הכניס הוא פנימה,
כמו שהרב אמר.
והעז, הכל זוללת,
את הסדינים אוכלת.
את הפמוטות לועסת,
בשטיח היא נוגסת,
על הכסאות קופצת
וקרנים היא נועצת
דוקא בוילון
ושוברת כמובן גם את החלון.
הרצפה מלאה גללים,
הילדים מיללים.

שמעון אל הרב חוזר.
"אוי רבנו," הוא אומר
ומתאר ומספר,
על הצער והסבל.
על הרעש והזבל.
סרחון וריח רע
והעז צרה צרורה...
וצפוף, צפוף נורא..."

"טוב," אז מחזר הרב,
"אין עצה ואין בררה,
אלא להכניס הביתה
גם את הפרה!"
"מה?" שמעון בקול קרא,
"להכניס את הפרה?"
והרב הצמק,
שוב עונה בנחת: "כן."

שב לו שמעון מן הרב,
ואת הפרה הכניס מיד הביתה
כמו שהרב הורה.
אבל הפרה...
אוי-אוי-אוי הפרה...
השתרעה חיש בחדר,
מעלה לה גרה,
אי אפשר לעבר,
ללכת, לחזור.
שטיחים מטנפת,
יש ריח של רפת.
שוברת כל דבר בו נתקלת,
מפילה את הדלת.
זללה מחצלת,
אוכלת נרות, מעיל ומפה,
וכמה זבל על הרצפה...

שמעון אל הרב חוזר.
"אוי רבנו," שוב אומר
ומתאר ומספר,
על הצער והסבל.
על הרעש והזבל.
סרוחן וריח רע
והדחק הוא נורא...
"אל תדאג, יהיה בסדר,"
כך עונה הרב
וממשיך הוא ואומר לו
בחיוך רחב:
"שוב הביתה ידידי, ואז תמהר
ואת החיות מיד סלק אל החצר.
את המתנגולות ואת העז והפרה,
הוצא חיש מן הבית
לחצר בחזרה.
ותחזר בעוד יומים
וספר לי מה קרה."

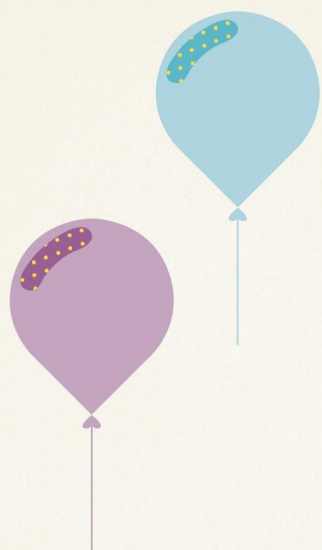
לא עברו יומים, וכבר שמעון ממהר,
 אל הרב הוא חוזר.
 וצוחק למולו, כלו מאשר.
 "רבי, הסיוט נגמר.
 רבי, מצאת פתרון!
 רבי, אתה ממש גאון,
 בא הקץ לסבל, תמו כל הבעיות.
 כי מרגע שנפטרתי מכל החיות,
 הבית היום נוח כל כך,
 הבית היום גדול ומרווח,
 אין דחק, אין צפיפות, יש כִּיף ויש שמחה.
 יש מקום לכל המשפחה,
 איש לא מתלונן,
 איש אינו מתאונן.
 הילדות והילדים
 שרים ורוקדים.
 וקוראים בקול
 'איזה בית גדול!'

ואני אז אומר בשמחה וישון:
'זוכרים שהיה לנו בית קטן,
שהיו בו דחק, צפיפות ושאון?'
וכלם עונים: 'זה היה בעבר
היום יש לנו בית מרווח, נהדר.
ויש מקום לכל מי שבו גר.'"

וכאן ילדים, ספורנו נגמר...

גן שלנו מה נחמד הוא

תמונות מהווי הגן

כתב: אפרים סידון

אייר: דני קרמן

הוצאת עם עובד

השנה חגגנו 70 שנה למדינת ישראל עם היוזמה "הסיפור של ילדי הגן" של ספריית פיג'מה. בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאהבנו במיוחד. קראנו אותו יחד ונהנינו. הכנו תלבושות ותפאורות, התחפשנו, הצטלמנו וזו התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחבר ולשימוש בספר זה בלבד.